

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **L. X. D.**, narozen xx. x. xxxx, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR pobytem P.,
zastoupený Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem, se sídlem
Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2019, č. j. MV-114179-4/SO-2019,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2019, č. j. MV-114179-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 5. 2019, č. j. OAM-27282-

26/DP-2017 (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), kterým byla podle § 44a odst. 4 s odkazem na § 46a odst. 2 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť žalobcově manželce, coby nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu.

Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce uvedl, že považuje právní posouzení zjištěného skutkového stavu správními orgány obou stupňů za nesprávné a nezákonné.
3. Dle žalobce je pro předmětnou věc stěžejní otázka, zda odkladný účinek udělený podané žalobě proti pravomocnému rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nositele oprávnění, tedy jeho manželky, má relevantní účinky i vzhledem k jeho podané žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Jedná se tu o výklad ustanovením § 73 odst. 3 s.ř.s. a aplikaci pojmu „*účinky napadeného rozhodnutí*“. Správní orgány obou stupňů setrvávají na stanovisku, že manželku nelze považovat za cizince s povoleným pobytem na území, a tedy za nositele oprávnění ke sloučení rodiny, neboť jí byl dlouhodobý pobyt pravomocně ukončen, resp. neprodloužen, a ačkoliv přiznáním odkladného účinku žalobě byly pozastaveny účinky pravomocného rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nemá toto dle jejich názoru vliv na posouzení oprávněnosti ke sloučení rodiny. Podle správních orgánů tedy pozastavením účinku pravomocného rozhodnutí netrvá cizinci právo vystupovat jako nositel oprávnění ke sloučení, respektive umožňovat získání povolení k pobytu svému rodinnému příslušníku. Řízení u Krajského soudu v Plzni o žalobě žalobcovy manželky proto již nemá povahu předběžné otázky pro posouzení oprávněnosti žalobcovy žádosti, jako mělo správní řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu jeho manželky.
4. Stakovým závěrem se však žalobce neztotožňuje. Podle jeho mínění totiž pozastavené účinky pravomocného rozhodnutí týkající se zrušení povolení k pobytu nositele oprávnění vyplývající z pravomocného rozhodnutí jako individuálního správního aktu se vztahují sice především na osobu, která žalobou, již byl přiznán odkladný účinek, brojí proti správnímu rozhodnutí. Nicméně nelze přehlédnout, že konkrétní negativní důsledky pravomocného rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění manželky se velmi citelně týkají i osoby žalobce – v jeho případě může správní orgán zahájit řízení o zrušení platnosti nabytého pobytového oprávnění s důsledkem jeho ztráty a vzniku povinnosti opustit území, nebo, jako v tomto případě, neprodloužit pobytové oprávnění. Žalobce má tedy za to, že pozastavení negativních účinků rozhodnutí (ohledně neprodloužení doby platnosti pobytového oprávnění jeho manželky) v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě jeho manželky nemá omezenou individuální působnost pouze na osobu jeho manželky, ale i na okruh dalších osob, do jejichž práv a oprávněných zájmů bylo rozhodnutím žalované zasazeno.
5. V této souvislosti je možno odkázat i na základní zásady správního řádu, a to konkrétně § 2 odst. 3. Žalobce nijak nezpochybnil, že přiznáním odkladného

účinku žalobě nevzniká stav, jako kdyby pravomocné rozhodnutí vůbec neexistovalo, avšak v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě jsou účinky tohoto rozhodnutí pozastaveny až do pravomocného rozhodnutí soudu, a to nejen vůči osobě manželky, ale i osob, které jsou svým pobytovým oprávněním na její pobyt navázány. Toto má svůj výraz v postupu správního orgánu, který by měl vyčkat až do doby nabytí právní moci konečných rozhodnutí správních soudů o žalobě manželky – nositelky oprávnění proti rozhodnutím, kterými nebylo vyhověno její žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území, a až poté pokračovat v přerušeném řízení o žádosti žalobce. Takový postup by byl v souladu se zásadou procesní ekonomie a podle názoru žalobce nijak nepoškozuje veřejný zájem.

6. Na závěr žalobce namítl, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nedostatečná ve smyslu zhodnocení dopadů do soukromého a rodinného života. Žalobce má za to, že správní orgány by mu neměli znovu přičítat k tíži důvody, pro které nevyhověly žádosti jeho manželky, tj. že na území vykonávala nelegální práci. Správní orgán I. stupně se dopady do soukromých a rodinných poměrů žalobce zabýval pouze stručně, povrchně a v nedostatečném rozsahu. Vycházel pouze z podkladů obsažených ve spisu žalovaného a z Cizineckého informačního systému, aniž by zjišťoval aktuální stav. Žalovaná poté toto nedostatečné odůvodnění přejala. Žalobce odkázal i na argumentaci uvedenou v odůvodnění svého odvolání, zejména namítl, že ač je sice stále v produktivním věku téměř 55 let, tak jen stěží v tomto věku může najít odpovídající zaměstnání v domovském státě. Správní orgány provedly subjektivní, povrchní a nedůsledné hodnocení této otázky a v tomto bodě je napadená rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí nepřezkoumatelné. Na základě výše uvedeného žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaná předně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a poté sdělila, že žaloba nepřináší žádnou relevantní argumentaci. Žalované proto shrnula, že je toho názoru, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, když napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ústní jednání

8. Ve věci se dne 11. 3. 2020 uskutečnilo jednání, na kterém strany stručně shrnuly svá stanoviska, na nichž setrvaly.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí

přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.r.s.).

10. Žaloba nebyla shledána důvodnou.

11. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR od 9. 5. 2016 do 6. 10. 2017. Nositelkou oprávnění k pobytu byla manželka žalobce, paní L. T. V., která na území ČR pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, naposledy s platností od 7. 10. 2017 do 6. 10. 2017.

12. Dne 6. 9. 2017 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území dle § 44a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

13. Správní orgán I. stupně zjistil, že téhož dne požádala o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu i žalobcova manželka, proto správní řízení o žalobcově žádosti přerušil do právní moci rozhodnutí o žádosti žalobcovy manželky. Jelikož tato žádost byla posléze rozhodnutím ze dne 17. 5. 2018, č. j. OAM-27284-32/DP-2017, zamítnuta, protože žalobcova manželka neplní účelů, pro který jí byl pobyt povolen, a protože byla zjištěna jiná závažná překážka jejího pobytu na území, a odvolání žalobcovy manželky proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalované ze dne 14. 1. 2019, č. j. MV-73526-4/SO-2018, zamítnuto a uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno, pokračoval správní orgán I. stupně v řízení o žalobcově žádosti. Proti rozhodnutí žalované však žalobcova manželka brojila žalobou podanou ke zdejšímu soudu a její žalobě byla usnesením ze dne 4. 3. 2019, č. j. 30 A 18/2019-20, přiznán odkladný účinek.

14. Po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí se žalobce vyjádřil tak, že žalobě nositelky oprávnění k pobytu byl přiznán odkladný účinek. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 15. 5. 2019, č. j. OAM-27282-26/DP-2017, žádost žalobce zamítl a neprodloužil platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 4 s odkazem na § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť nositeli oprávnění ke sloučení rodiny nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud jde o přiznaný odkladný účinek žalobě žalobcovy manželky, uvedl správní orgán I. stupně, že podle jeho názoru ani tak nelze žalobcovu manželku považovat za cizince s povoleným pobytem na území ve smyslu § 42a odst. 1 písm. a) a § 42 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně v tomto smyslu odkázal na závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07, podle nichž je účelem institutu odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí minimalizace škodlivých následků, tj. zásahů do subjektivních práv osob v důsledku vydaného správního rozhodnutí, a to v právní sféře toho, kdo je adresátem žalobou napadeného rozhodnutí. Jediným účelem přiznání odkladného účinku žalobě žalobcovy manželky tak bylo pozastavení či dočasné odložení negativních důsledků pravomocného rozhodnutí, nikoli vytvořit stav, jako by takové rozhodnutí vůbec neexistovalo. Jinak řečeno, přiznání odkladného účinku její žalobě nemá vliv na posouzení oprávněnosti ke sloučení rodiny. Pozastavením účinků rozhodnutí týkajícího se jeho manželky netrvá cizinci právo vystupovat jako nositel oprávnění ke sloučení rodiny, resp.

umožňovat získání povolení k pobytu svému rodinnému příslušníku, který by jej mohl získat v případě, že by toto pravomocné rozhodnutí neexistovalo vůbec.

15. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce uvedl, že interpretace § 73 odst. 3 s. ř. s., kterou provedl správní orgán I. stupně, je nesprávná. Upozornil na to, že negativní důsledky pravomocného rozhodnutí ohledně neprodloužení pobytového oprávnění jeho manželky se zprostředkovaně týkají citelně i jeho samotného. Proto by se pozastavení účinků takového rozhodnutí nemělo týkat výlučně právní sféry jeho manželky, ale i jeho. Proto měl dle jeho názoru správní orgán I. stupně vyčkat na nabytí právní moci konečných rozhodnutí správních soudů o žalobě jeho manželky. Kromě toho namítl také nedostatky v posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných poměrů.
16. Napadeným rozhodnutím žalovaná žalobcovo odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.
17. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem.
18. První žalobní bod, ve kterém žalobce namítal nesprávné právní posouzení zjištěného skutkového stavu, není důvodný.
19. Ze shora provedené rekapitulace obsahu správního spisu je patrné, že žalobce žádá o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s tím, že žalobě nositelky oprávnění ke společnému soužití rodiny, žalobcovy manželky L. T. V., byl přiznán usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 3. 2019, č. j. 30 A 18/2019-20, odkladný účinek. Zmíněnou žalobou brojí žalobcova manželka proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č. j. MV-73526-4/SO-2018, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla zamítnuta její žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-OSVČ proto, že bylo zjištěno, že žalobcova manželka neplní účel pobytu, pro který jí byl povolen, a proto, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území.
20. Žalobce tedy žádá o prodloužení svého povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s tím, že nositelka oprávnění na území České republiky pobývá oprávněně toliko na základě přiznaného odkladného účinku žalobě, kterou brojí proti rozhodnutí, jímž jí samotné bylo prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuto. Předmětem sporu je pak otázka, zda přiznaný odkladný účinek žalobě má rovněž ten účinek, že na jeho základě lze vydat či prodloužit povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny jinému cizinci, rodinnému příslušníku žalobce. Tento žalobní bod žalobce opřel o svůj výklad účinků přiznaného odkladného účinku žalobě, kvůli němuž by měly být pozastaveny účinky napadeného rozhodnutí (jímž byla zamítnuta žádost žalobcovy manželky o prodloužení jejího pobytového oprávnění) i ve vztahu k němu samému.
21. Dle ustanovení § 73 odst. 3 s. ř. s.: „*Přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.*“

22. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců: „K žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).“
23. Dle § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců: „Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, nebyla prodloužena nebo skončila, anebo nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života držitele tohoto povolení.“
24. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců: „Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.“
25. Obecně vzato lze konstatovat, že právní posouzení věci je nesprávné, jestliže správní orgán posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu určil sice správně, ale nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.
26. Otázka, kterou žalobce v tomto žalobním bodu klade, však již byla vyřešena v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015-44, uvedl Nejvyšší správní soud, že v situaci, kdy je podání žádosti o pobytové oprávnění určitým způsobem podmíněno platným povolením k dlouhodobému pobytu, je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Jelikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (v současné době se relevantní úprava nachází v § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, pozn. krajského soudu) je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, nelze po tuto dobu o splnění podmínky povoleného dlouhodobého pobytu hovořit. V rozsudku ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Azs 11/2017-32 Nejvyšší správní soud uvedl, že fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není skutečným povolením k pobytu. Takový pobyt na území, ač oprávněný, není kvalitativně zcela totožný s povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jeho smyslem je pouze vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly a nikoli umožnění procesního zacyklení pobytových žádostí a

prakticky neukončitelného pobytového oprávnění. V rozsudku ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 268/2017-22, se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil k situaci, ve které se jednalo o možnost podat žádost o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky v průběhu pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu. V daném případě cizinka žádost o takové pobytové oprávnění podala v době, kdy byl její žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení stávajícího pobytového oprávnění přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že smyslem fikce povoleného pobytu je ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území České republiky. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti, a není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních, tj. ani v řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Bylo by proti smyslu právní úpravy, aby byla na roveň postavena fikce povoleného pobytu a v řízení povoleného pobytu. Předmětná právní úprava vychází z existence řízení, ve kterém se o tom, zda bude povolení k pobytu přiznáno, rozhoduje. Pokud by však samotná žádost vyvolávala stejné účinky jako povolení přiznané na základě proběhlého řízení, toto řízení by ztrácelo smysl. To platí tím spíše, pokud cizinka pobývá na území České republiky jen v důsledku odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění. Závěr, že na základě fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodovat v dalších řízeních, konstatoval Nejvyšší správní soud i ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Azs 54/2018-27. Tyto závěry pak Nejvyšší správní soud potvrdil i ve svém rozsudku ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19, a přihlásil se k nim i Krajský soud v Plzni, a to v rozsudku ze dne 26. 6. 2019, č. j. 30 A 114/2017-92.

27. Na podkladě takto shrnutých úvah pak soud i v projednávaném případě konstatuje, že se žalobce mylí, pokud má za to, že je možné vydat mu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s cizinkou, která nemá v relevantní době platný pobytový titul ve formě povolení k dlouhodobému pobytu, ale na území České republiky pobývá toliko na fikci povoleného pobytu ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v důsledku přiznaného odkladného účinku její žalobě směřující právě proti rozhodnutí, kterým byla její žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta. Jelikož žalobcova manželka ani přes odkladný účinek, který byl její žalobě přiznán, nemá toho času v České republice platný pobytový titul, nemůže být úspěšná žalobcova žádost o prodloužení jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jehož nositelkou je právě žalobcova manželka.
28. Soud tedy konstatuje, že správní orgány se nedopustily nesprávného právního posouzení věci. Tento žalobní bod je nedůvodný.
29. Druhý žalobní bod se týká nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce.
30. Soud předesílá, že v projednávaném případě byly správní orgány s ohledem na shora citovaný § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců povinny provést hodnocení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce.

31. Správní orgán I. stupně při tomto hodnocení vyšel ze zjištění, že žalobce na území České republiky pobývá toliko 3 roky, což je doba, za kterou dle jeho přesvědčení nemohl navázat v České republice pevné sociokulturní vazby. Kromě toho ve Vietnamu žije jeho otec, sourozenec a dvě již zletilé děti. Žalobcova manželka je rovněž státní příslušnicí Vietnamu, nic tedy nebrání pokračování jejich spoluzití právě ve Vietnamu. Správní orgán I. stupně přihlédl také k tomu, že žalobce přinejmenším od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017 v České republice pracoval bez potřebného povolení. Svou úvahu správní orgán I. stupně uzavřel porovnáním důvodů, pro které došlo k zamítnutí žádosti žalobcovy manželky o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, totiž skutečnosti, že neplnila účel pobytu, když místo podnikání vykonávala závislou práci, a zásahem, které jeho rozhodnutí bude mít do soukromých a rodinných poměrů žalobce. Správní orgán I. stupně shledal, že dopady jeho rozhodnutí budou přiměřené. Dále se správní orgán I. stupně zabýval i § 46a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož: *„Ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny z důvodů uvedených v odstavci 2 písm. h), j) a k) nezruší, jestliže je to opodstatněno obzvláště obtížnými okolnostmi, zejména pokud se cizinec stal obětí domácího násilí.“* Žádné takové okolnosti ale v případě žalobce neshledal. Se závěry správního orgánu I. stupně se pak ztotožnila i žalovaná.
32. K žalobní námitce soud konstatuje, že se správní orgány v rámci hodnocení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce zabývaly především skutečnostmi, které vyplývaly ze spisu. Žalobce měl opakovaně ve správním řízení možnost správním orgánům sdělit i další významné skutečnosti, které by měly být vzaty v úvahu, ať už během samotného řízení, po seznámení se s podklady rozhodnutí nebo alespoň v rámci svého odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Povinnost poskytnout správním orgánům veškeré relevantní informace týkající se jeho soukromého a rodinného stavu k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí ukládá žalobci § 174a odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců. To však žalobce neučinil, naopak, jeho tvrzení týkající se možných dopadů negativního rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných poměrů byla vágní a nepodložená. Například v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce uvedl, že již ve Vietnamu ztratil zázemí, ale nijak toto své tvrzení dále nevysvětlil a ničím jej nedoložil. Tvrzení, že žalobce ze své vůle přestal být účasten zdravotního a sociálního pojištění ve svém domovském státě, nebylo rovněž nijak doloženo, i kdyby však bylo, jedná se o důsledek rozhodnutí samotného žalobce. Relativní obtížnost získání zaměstnání ve Vietnamu rovněž není důvodem, pro který by nemohlo být rozhodnuto o zamítnutí žádosti o prodloužení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu.
33. Jde-li o žalobcovo tvrzení, že neměl být opakovaně v rámci posouzení přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů argumentačně využit důvod, pro který nebylo vyhověno žádosti jeho manželky o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, pak soud konstatuje, že tato zmínka v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně hraje zcela marginální roli. Tento závěr je potvrzen i tím, že žalovaná jej do svého rozhodnutí vůbec nepřevzala, přesto přezkoumatelným způsobem dospěla ke zcela stejnému závěru ohledně přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí jako správní orgán I. stupně.

Rovněž soud je na podkladě zjištěných skutečností toho názoru, že tato zmínka neměla ve věci rozhodující význam.

34. Soud konstatuje, že správní orgány se otázkou přiměřenosti svého rozhodnutí zabývaly v dostatečné míře, vypořádaly se se všemi zjištěními, která vyplývala z obsahu správního spisu a žalobce sám žádná další tvrzení ohledně možných dopadů rozhodnutí správních orgánů do jeho soukromého a rodinného života neuvedl. To platí i o jeho žalobě. Ani tento žalobní bod tedy není důvodný.
35. S ohledem na to, že oba žalobní body, které žalobce ve své žalobě uplatnil, byly shledány nedůvodnými, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

36. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 11. března 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu